

Arrest

nr. 156 225 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 31 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: “Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG, merkt de Raad op dat voormelde bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de lidstaten of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan voornoemde bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de schending van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG bijgevolg niet met goed gevolg opwerpen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2005/85/EG, de verzoekende partij betoogt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingestelde beroep nog hangende is en de verzoekende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 43/98 van het Arbitragehof van 22 april 1998, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 146 974 van de Raad van 3 juni 2015 de verzoekende partij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij dit middel.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat op 23 januari 2015 in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij, de heer W. M., eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd genomen. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat haar gezinssituatie in het gedrang komt; zij kan samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen het grondgebied verlaten.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest en het daarin vervatte recht om te worden gehoord en de verzoekende partij betoogt dat “[a]ls [zij] gehoord zou geweest zijn [zij] had [...] kunnen wijzen op de asielaanvraag, op het gezinsleven en op het hoger belang van haar kinderen”, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in de arresten *Sophie Mukarubega en Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 heeft geoordeeld dat “de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 december 2011 een asielaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij op 13 februari 2012, op 30 september 2013 en op 5 januari 2015 dienaangaande werd gehoord en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2015, i.e. enkele dagen voor de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Aangezien de verzoekende partij naar aanleiding van de asielaanvraag ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar asielaanvraag en haar gezins- en familielevens te verschaffen aan de bevoegde nationale instanties, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris overging tot het nemen van de bestreden beslissing – andermaal had moeten worden gehoord. De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat aangezien de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing en de bestreden beslissing haar grondslag vindt in een definitief geworden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dient te worden onderzocht (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. De schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 31 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 6 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP is het niet eens met de beschikking en wijst op artikel 6.5 van de Richtlijn, de artikelen 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vw., op haar nieuwe aanvraag artikel 9bis en op haar nieuwe asielaanvraag. Wat betreft haar gezinsleven voegt zij eraan toe dat zij niet terug kan, dat haar familie verdwenen is uit Libanon en deels hier verblijft. Haar echtgenoot verblijft hier; haar kinderen gaan hier naar school. VzP stelt een nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend, omdat er nieuwe elementen zijn opgedoken die haar oorspronkelijke asielaanvraag staven. VwP wijst op de beschikking en stelt mbt de schending van artikel 3 EVRM dat zij dit niet aannemelijk heeft gemaakt: de asielaanvraag werd verworpen, mbt de schending van artikel 8 EVRM

verwijst zij naar haar nota en stelt dat ook de echtgenoot een BGV gekregen heeft omdat zij hier illegaal verblijft. Bovendien stelt zij dat de gemachtigde enkel rekening kan houden met de gegevens die ter beschikking zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 augustus 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 17 augustus 2015 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 17 augustus 2015 wordt gesteld. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt immers dat de – inmiddels onontvankelijk verklaarde – aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen op 26 juni 2015 werd ingediend, *i.e.* nadat de gemachtigde van de staatssecretaris het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten had genomen op 23 januari 2015. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548), kan het de gemachtigde niet ten kwade worden geduid met voornoemde informatie geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er ten overvloede op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft.

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij “*een nieuwe asielaanvraag [heeft] ingediend, omdat er nieuwe elementen zijn opgedoken die haar oorspronkelijke asielaanvraag staven*”, en hierbij geen verdere uitleg geeft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 17 augustus 2015 wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET